

porului nostru, dar și trăsături spirituale ce sînt dintotdeauna și vor fi mereu, depășind un anume timp, o anume vîrstă. Piesa nu vorbește despre daci și despre romani, nu se rostește nici un nume aparținînd, concret, istoriei, dar se vorbește despre neînfricații, însetații de libertate oameni ai locurilor, și despre dușmani, despre oastea cotropitorilor, condusă de un împărat venit de departe. Dacii nu sînt numiți, dar imaginea lor se întrupează, inconfundabilă, din dragostea pătimasă pentru aceste meleaguri, din legătura de inimă și de cuget cu „tot ce mișcă-n țara asta”, din nevoia vitală de independență. Împletirea de istorie și legendă, de conflict dramatic și structură poetică, valoarea expresiei literare fac din *Lupți de aramă* un text ce ar îndreptăți o privire mai atentă din partea teatrelor.

Adaptarea radiofonică, semnată de Vlaicu Bârna, a beneficiat de o montare (autor, Titel Constantinescu) judicioasă, exactă, dar nu suficient de receptivă, la intensitatea vibrației poetice, la eleganța și suplețea frazei, la lumina pură, strălucitoare a imaginii.

O distribuție bine aleasă, omogenă, o interpretare notabilă prin acuratețe și rigoare (Adela Mărculescu, Corado Ne-

greanu, Cornel Coman, Ion Punea, Nicolae Pomoje).

Același timp al istoriei meleagurilor noastre este prezent și în *Titanii* de Mihail Davidoglu, a cărei premieră constituie inaugurarea unui nou ciclu al emisiunii de teatru radiofonic: „Istoria românilor la anii 2050”. Diferită ca modalitate de abordare, ca structură, piesa lui Davidoglu aparține unui teatru al faptelor, cu un conflict puternic, împede definit. Miezul acestor fapte, obiectul acestui conflict este nepotolita sete de libertate a dacilor, lupta lor încrîncenată — cu armele războiului și cu armele, mai puternice, ale minții — pentru apărarea universului lor fizic și spiritual. Piesa nu e lipsită de fraze ușor declarative, de unele rigidități de concepție, dar se recomandă prin vigoarea demonstrației, prin claritatea punerii în pagină, calități ce definesc și montarea realizată de Constantin Dinischiotu. Actorii au reușit să tensioneze dramatic, să figureze cu forță expresivă ideile textului; din numeroasa distribuție, reținem pe: George Constantin, Silviu Stănculescu, Ion Marinescu, Ilinca Tomoroveanu, Florian Pittiş, Corado Negreanu, Traian Stănescu, Costel Constantin.

Cristina Dumitrescu

Petru Valter

Gongul final a bătut pe neașteptate, violent și tragic, incheind — după vechea tradiție teatrală — spectacolul existenței lui Petru Valter. Regizor, animator și director, personalitate dinamică și explozivă, talent autentic. Cel care a visat și a durat „Teatrul de animație” din Bacău. Cel care, prea timpuriu, în plină putere creatoare, cu o sete mai nepotolită ca oricînd de a făuri și de a crea, a pornit, incredibil, la drum fără întoarcere.

Privind în urmă, la tot ce ne-a rămas de la acest veșnic neliniștit, inovator fără tihnă pe tărîmul artei păpușărești, nu știm ce apare mai grăitor. Insolitul concepției și finețea execuției celui desen mișcător, ce se intitulează Fantezii? Noutatea metodelor de animație din Cum poți să dai de dracul? Poezia din Dumbrava minunată? Varietatea mijloacelor artistice folosite în Harap-Alb? Verva satirică din Prostia omenească? Noaptea albe, trecute de unul singur, în atelierele teatrului, pentru a pune la punct o bandă magnetică, pentru a desăvîrși luminile unui spectacol? Sau lunile de vacanță, trudind din zori în zori, în calitate de proiectant, constructor și salahor, pentru a clădi o scenă unică, înzestrată cu turnantă și dispozitive de obținere a unor spații de joc situate la diverse niveluri?

Pentru teatrul pe care l-a slujit, pentru oamenii care l-au secondat, Petru Valter s-a cheltuit cu generozitate. A dăruit viață din viața lui. Ani, zile, ceasuri smulse — printr-o eroică bătălie — unei boli care-l mina și care, implacabilă, avea să-l doboare.

Sanda Diaconescu